

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 18.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1869,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΕΠΙΡΡΟΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

(Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

Δύο παῖδες προσεπάθουν νὰ πείσωσι τρίτον τινὰ νὰ δραπετεύσῃ μετ' αὐτῶν ἐκ τοῦ σχολείου. Αὐτὸς ὅμως ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ τοιοῦτον, διότι ἤθελε πολὺ δυσαρεστήσει τοὺς γονεῖς του.

«Ἄλλ' ἡμεῖς, — ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι, — ποτὲ δὲν θέλομεν τὸ εἶπαι, οὔτε θέλει μᾶς ἶδει τις εἰς τὴν ἐσχῆν, ὥστε νὰ μᾶς προδώσῃ.»

«Ἀδύνατον, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ τὸ μάθωσιν οἱ γονεῖς μου, — ἀνέκραξεν αὐτὸς, — ἀδιότι καθ' ἐσπέραν συνεθίζω νὰ προσέχωμαι πλησίον τῆς μητρός μου, καὶ μεγαλοφώνως νὰ ἐξομολογοῦμαι τὰ ἀμαρτήματά μου πρὸς τὸν Θεόν.»

«Λοιπὸν, — ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι, — καλλίτερον νὰ μὴ ἔλθῃς, διότι οὕτω θέλουσι τὸ μάθει καὶ οἱ γονεῖς μας ἀπὸ τὴν μητέρα σου.»

Μητέρες! μὴ ἀμελεῖτε νὰ συμπροσεύχησθε μετὰ τῶν τέκνων σας.

ΕΣΘ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ.

(Διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.)

Γέρων τις διηγεῖται, ὅτι ὅτε ἦτο παῖς ἐσύχναζεν εἰς τὸ σχολεῖον διδασκάλου τινὸς, ὅστις πολὺ ἐπιτηδεύετο εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύπτῃ τοὺς ἀμελεῖς μαθητάς. Ἡμέραν τινὰ, ἐπειδὴ ἐγένετο πολὺ θόρυβος εἰς τὸ σχολεῖον, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς, «Παῖδιά, παρατηρῶ ὅτι τινὲς εἶναι ἀμελεῖς καὶ ἀπρόσεκτοι. σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, νὰ προσέχετε εἰς τὰ βιβλία σας, καὶ ὅστις ἐξ ὑμῶν ἴδῃ τὸν πλησίον του ἀμελοῦντα νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς ἐμέ.»

«Καλὰ, τώρα νὰ ἴδῃς, — εἶπα καθ' ἑμαυτὸν, — ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνος ὁ Γεώργιος, τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδικηθῶ! Θέλω λοιπὸν τὸν παραφυλάξει καὶ ἀφοῦ τὸν ἴδω ἀμελοῦντα θὰ τὸν καταγγέλω πρὸς τὸν διδασκάλον διὰ νὰ τιμωρηθῇ.»

«Ἐφύλαξα, λοιπὸν, καὶ εὐθὺς ὅτε τὸν εἶδον βλέποντα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν κατήγγεila εἰς τὸν διδάσκαλον.»

«Καὶ πόθεν ἤξεύρεις ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀπρόσεκτος;» ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

— «Τὸν εἶδον,» ἀπήντησα.

— «Καὶ πῶς ἠδύνασο νὰ τὸν ἴδῃς, ἂν οὐ εἶχες τοὺς ὀφθαλμούς σου προσηλωμένους, ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὸ βιβλίον σου;» Καὶ ἐδῶ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐγὼ καὶ ὄχι ὁ Γεώργιος ἤμην ἀπρόσεκτος. Ἐκτοτε ἀπεφάσισα ἀντὶ νὰ δαπανῶ τὸν καιρὸν μου ὅπως ἀνακαλύψω τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων ἵνα τοὺς κατηγορήσω, νὰ φροντίζω νὰ ἦμαι ἐγὼ αὐτὸς προσεκτικὸς καὶ ἐπιμελής.

Κατάταξον τὰ ἐξῆς ζῶα οὕτως ὥστε ὅσα ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ποδῶν νὰ τεθῶσιν ὁμοῦ. Ποντικὸς, σκώληξ, ψυχὴ (πεταλούδα) ἵππος, ἔγχελυς (χέλι) ὄνος, λαγὸς, ὄφις, λέων. στρουθίον, ἐρίφιον ἀράχνη, παιδίον, μυῖα, περιστέρον, κόραξ.

Κατάταξον τὰ προμνημονευθέντα ζῶα κατὰ τὴν ὁποίαν τρώγουσι τροφήν.

Πᾶν πρῶγμα ἐν τῇ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας δύο διαρέσεις ἢ τάξεις, τοῦτέστιν εἰς ζωϊκὰ ἢ ὀργανικὰ καὶ εἰς ἀνόργανα. Κατάταξον λοιπὸν τὰ ἐξῆς κατὰ τὰς δύο ταύτας διαρέσεις.

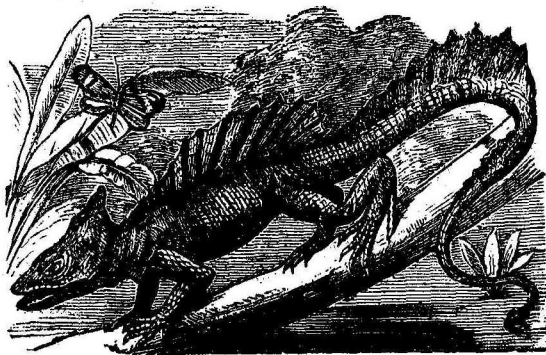
Βοῦς, λιβάριον, κανίον, τυρὶ, δένδρον, τράπεζα, χιών, κρᾶββατος, ὕτρεον, ἄμαξα, ἵππος, ἀγελὰς,

πηγνόν, υποκάμισον, μῆλον, μαλλίον, δέρμα, μάχαιρα, βιβλίον, γάτα.

Ἄπαντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ διαιροῦνται προσέτι εἰς φυσικὰ καὶ τεχνικὰ. Κατάταξον τὰ προηγούμενα κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην.

Πᾶν πρᾶγμα ἐν τῇ φύσει ἀνίκει εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα βασίλεια, τὸ τῶν ζώων ἢ ζωϊκόν, τὸ τῶν φυτῶν ἢ φυτικόν, καὶ τὸ τῶν ὀρυκτῶν. Κατάταξον τὰ ἐξῆς κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην.

Λέων, γογγύλι, μοῖα, σάνδς, ἄχυρον, βύσσινον, λάσπη, χαλκός, ροδάκινον, μάρμαρον, δραχμὴ, κριός, τίγρις, κηρὸς, ἄνθρωπος, χαρτίον.

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ.

Παλαιόθεν, ὅταν ἡ φυσικὴ ἱστορία ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὰ σπάργανά της — ὅταν ἐκυκλοφόρουσαν τόσαι παραδόξοι διηγήσεις, ἀναμεμιγμέναι μὲ πολλὰ, τὸ ὅποιον ἦτο ἀληθές, καὶ ἐν ἄλλῳ ζῶον δὲν ἐπροξένει τόσον τρόμον ὅσον ὁ φοβερός Βασιλίσκος, ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν ἑρπετιῶν!

Τὸ ὄνομα Βασιλίσκος ἐδόθη εἰς τὸ ζῶον τοῦτο ἐκ τοῦ λόφου, ὅτι: ὑφ' οὗται κατὰ τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ὁμοιάζει μὲ διάδημα.

Οἱ παλαιοὶ ἐξωγράφισον τὸν Βασιλίσκον φέροντα ἐντελὲς διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς.

Παράδοξος προσέτι ἦτο καὶ ὁ μῦθος τῆς καταγωγῆς τοῦ διότι τινὲς μὲν ἐπίστευον ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ ἑν ὤν, τὸ ὅποιον ἐγέννησε πετεινός τις καὶ ἐξεκόλαψεν (ἐκλώσθη) ἔχειδνα, ἢ βράτραχοι! ἄλλοι δ' ἄλλως.

Ἐνομιζέτο δὲ τόσον φαρμακερός, ὥστε καὶ μόνῃ ἢ ἀναπνοῇ του ἐμόλυνε τὸν ἀέρα καὶ ἐθανάτωνε πᾶν ζῶον καὶ πᾶν φυτὸν, τὸ ὅποιον ἤρχετο εἰς συνάφειαν μὲ αὐτόν, — ἱστορεῖται δὲ, ὅτι ὅταν ποτὲ ἵππεύς τις ἐφόνευσε βασιλίσκον τινὰ διὰ τοῦ δόρατός του, τὸ δηλητήριον ἀνῆλθε διὰ τοῦ στείλειοῦ καὶ ἐφόνευσεν ὅχι μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ τὸν ἵππον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο. Ἀκόμῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν βλέμ-

μα τοῦ Βασιλίσκου ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον εἰς πᾶν ζῷον, ὅτι ἐρριπτε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσίαν του, ἦτο μεγαλόφωνός τις πετεινός, τὸν ὅποιον τόσον ἐφοβεῖτο ὁ Βασιλίσκος, ὥστε, ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ ἀπ' ἐμπροσθέν του.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ περὶ Βασιλίσκου μῦθοι τῶν ἀρχαίων. Ἡ νεωτέρα δὲ φυσικὴ ἱστορικὴ ἀπέδειξεν, ὅτι τὸν δυστοχῇ Βασιλίσκον ἀδίκως ἐτρόμαζεν ὁ κόσμος· διότι ἀντὶ φαρμακεροῦ εἶναι ἐντελὴς ἄκακος, κατοικῶν τὴν διακεκαυμένην ζώνην τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τρεφόμενος μόνον ἀπὸ ἔντομα. Ἀναρροχᾷται δ' εὐκόλως καὶ ἐπιδαξίως ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ δύναται νὰ κολυμβᾷ καλῶς. Τὸ μέγεθός του εἶναι περίπου ἴσον μὲ πῆχυν καὶ ἓνα τρίτον τοῦ πῆχεως ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ῥύγχους μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΤΟΥΤΟ.

(Διὰ τὴν ἐφ. τῶν Παίδων.)

Ὁ μικρός Κωστής ἐπαίξεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν κήπον σκαλίζων τὴν γῆν διὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἀξίνης, ἐνθ' ἡ μήτηρ του ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην ῥάπτουσα καὶ φροντίζουσα περὶ αὐτοῦ.

Αἰφνίς ὅμως στραφεῖσα παρετήρησεν ὅτι ὁ μὲν Κωστής ἔλειπεν, ἡ δὲ ἀξίνη του ἦτο ἐρριμμένη πλησίον δένδρου τινός.

«Κωστή, Κωστή!» Ἐφώνησεν ἡ μήτηρ· ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις—Κωστή! Ἐφώνησε καὶ πάλιν μετ' ἀνυπομονησίας. «Ὅρίστε, μητέρα! Ἐδῶ εἰμαι,» ἀπήντησεν ὁ παῖς.

«Καὶ ποῦ εἶσαι;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Να, ἐδῶ ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἡ μήτηρ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εὐροῦσα αὐτὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν, Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ, τέκνον μου, τί σημαίνει τοῦτο; Ἀλλ' ὁ Κωστής ἔμενε σιωπηλῶς.

Πήγαινε νὰ παίξῃς καὶ μὴ μένῃς αὐτοῦ, — εἶπεν ἡ μήτηρ.

— «Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔμεινα ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸν,» ἀπεκρίθη ὁ Κωστής μετὰ σοβαρότητος.

— «Εἰπέ μου, τέκνον μου, διατί ἤλθες ἐδῶ; Τί κάμνεις; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ μὲ ἀπορίαν.»

— «Διὰ νὰ τιμωρηθῶ, διότι ἔκοψα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶπες νὰ μὴ ἐγγίξωμεν.

— «Ἐκαμες πολλὰ κακὰ νὰ παρακούσῃς τὰς παραγγελίας τῆς μητρὸς σου,» εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ λύπης.

— «Τώρα ὅμως, μητέρα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με τιμωρήσῃς, διότι ὡς βλέπεις τιμωροῦμαι μόνος μου.»

— Ἡ μήτηρ τοῦ Κωστή συνεβίβη νὰ θέτῃ αὐτὸν